

РЕШЕНИЕ

№ 5569

гр. София, 03.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 14.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **3817** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 220 и следващите от Закона за митниците (ЗМ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на „О.-Ф. Т. Л.“ Г., чрез адвокат Г. Г. с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 2 срещу Решение № 3000-703/31.03.2022 г./32-106112, издадено от Директора на Териториална Дирекция Митница П., при Агенция „Митници“.

В жалбата, от съда се иска оспореното решение да бъде отменено, като издадено в нарушение на материалния закон. Твърди се, че оспорващият е представил пред компетентните митнически органи всички необходими документи, доказващи реално дължимата и платена цена по доставката. Същата се явява договорената стойност на стоките по смисъла на чл. 70 от Регламент 952/2013 г. на Европейския парламент и Съвета за приемана на Митнически кодекс на Съюза (М.). В подкрепа на този извод се сочат представените документи – фактури, товарителници, счетоводни документи и т.н., които неоснователно не са взети предвид от митническата администрация. Те потвърждават по безспорен начин декларираната при вноса договорна стойност на стоките, съгласно чл. 70, ал. 3 от М.. Инвокирани са доводи, че чл. 75 ат Делегиран регламент (ЕС) 2017/891 не въвежда изискване за доказване на печалба при реализация на стоките, нито разделя документите на такива, свързани с доказването на по-висока или с доказването на по-ниска продажна цена от покупната им стойност. Посочено е, че митническата администрация не е отчела спецификите на търговските

отношения между „О.-Ф. Т. Л.“ Г. и крайния им клиент – международната търговска верига LIDL. Оспорващият продава на посочената верига пресни плодове и зеленчуци ежемесечно, реализирайки множество доставки, като печалбата се формира в един относително дълъг период, обхващащ множество доставки. На последно място се посочва, че в случая е приложим метода по чл. 74, пар. 2, ал. 4 от М. за определянето на митническата стойност. Цялото количество внесени домати е било продадено на един клиент, което означава, че се касае за продажба на най-голямо сборно количество, по смисъла на визираната разпоредба.

По време на проведените по делото открити заседания оспорващият, чрез адвокат Г. поддържа жалбата по съображения, изложени в същата. Представени са допълнителни подробни писмени съображения. Претендира се присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът по оспорването, в лицето Директора на Териториална Дирекция Митница П., при Агенция „Митници“, чрез юрисконсулт С. оспорва жалбата и моли, същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В дадения от съда срок са представени допълнителни писмени доводи.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че „О.-Ф. Т. Л.“ Г., през 2019 г. е извършвало внос на пресни плодове и зеленчуци в значителни количества, предимно от Турция.

На 03.03.2021 г. „О.-Ф. Т. Л.“ Г. е регистрирало в МБ С. митническа декларация MRN 21BG003010024593R9, с която са поставени под режим допускане за свободно обръщение с цел крайно потребление пресни зеленчуци с произход Турция, в това число стока № 3/4 – пресни домати тип кръгъл розов (Р.) нето тегло 8960 кг с декларирана митническа стойност 20315,48 лв., преизчислена в Евро на 100 кг на 115,93 € за килограм.

Определената от Европейската Комисия за датата 03.03.2021 година стандартна вносна стойност (С.) за домати с произход от Турция, е 70,6 €/100 кг. Съгласно разпоредбите на Регламента, при вносна цена по висока от 8 % от С., се изисква от вносителя да представи обезпечение. Обезпеченията са внесени от дружеството в пълен размер.

На 30.03.2021 г. „О.-Ф. Т. Л.“ Г. е представило доказателства за това, на каква цена е била продадена процесната стока - 120 €/100 кг.

Митническите органи са приели, че по отношение на стока № 3/4 е налице по-висока себестойност преди продажбата, поради което продажната цена е по-ниска от цената на придобиване. В решението е посочено, че не са представени удовлетворителни доказателства за наличието на предпоставки за освобождаване на обезпечението. По тази причина, с оспореното решение, на основание чл. 75, пар. 5, ал. 3 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891, е отказано възстановяването на внесеното обезпечение в размер на 5222,14 лв. и е са определени допълнителни публични задължения в общ размер на: мито от 5222,14. и ДДС от 3808,75 лв., заедно със съответните лихви от датата на пускането на стоките в свободно обръщение.

Като писмени доказателства по делото са приети фактура D. от 27.02.2021 Г. , издадена от “D. T. U. P. GIDA VE T. S.” Турция, Сертификат за движение на стоки между Турция и Европейски съюз, Сертификат за съответствие с пазарните стандарти

на Европейския съюз, Фактура № 0005384 от 02.03.2021 г., издадена от [фирма] за извършени услуги по представителство пред БАБХ, Фактура № М. от 01-03-2021 година за транспортни услуги до България - С. за 2 426-25 евро, Фактура № [ЕГН] от 06.03.2021 година издадена „О.-Ф. Т. Л.“ Г. на Л. България за продадена стока „Пресни домати тип кръгъл розов (Р.)“ (позиция 4), 8960 кг, произход Турция, единична цена Е20 евро, обща сума 10 752,6° евро без ДДС (21 02908 лева), или 120 евро за 100 килограма, Копие на е-писто от 24.03.2021 година до продавача, с което е същият информиран за извършени плащания по 9 броя търговски фактури за общата сума 106 955'61 евро. В описа на платените фактури се намира и процесната фактура № D. от 22-02-2021 г., копие на преводно нареждане за международен паричен превод - показва извършено плащане на 24.03.2021 година от „О.-Ф. Т. Л.“ Г. на „D. Т.“ Турция, за сумата 106 955'61 евро. 2.

На 30.03.2021 г. дружеството, в изпълнение на указанията на митническите органи, предоставило редица документи в съответствие с разпоредбите на чл. 75, пар. 5 от Регламент 2017/891 на Комисията: Фактури за продажба на стоките на първо търговско ниво, Международна товарителница, Стокова разписка за получаване на стоките, Потвърждение за получени доставки, Справки калкулации, Доказателства за извършено плащане на доставната фактура. Допълнително са представени дневници за покупки/продажби за месеците януари - април 2021 година, справки - декларации, V. декларации за същият период и възраженията срещу предстоящото издаване на негативно решение по искане за възстановяване на депозит.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният административен акт е връчен лично на представител на дружеството на 01.04.2022 г. Жалбата е подадена, чрез административния орган на 13.04.2020 г. (вх. № 32-121986) е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че според чл. 75, пар. 5, ал. 4 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891, вносителят следва да представи всички документи, необходими за извършване на митническа проверка по отношение на продажбата и освобождаването на всеки продукт от въпросната партида, включително документите, свързани с транспорта, застраховката, обработката и съхраняването на партидата. Тълкуването на разпоредбата, според изложените в оспореното решение мотиви, налага извода, че вносителят следва да докаже, че партидата е освободена съгласно условията, посочени в първа алинея. В конкретния случай за „О.-Ф. Т. Л.“ Г. съществува задължение да представи доказателства, че процесната стока е продадена на цена, по-висока тази, на която те са придобити, за да възникне правото за възстановяване на сумата, внесена като обезпечение.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с направените от органите на митническата администрация изводи.

По силата на чл. 70, пар. 1 и 2 от М., базата за митническата стойност на стоките е договорната стойност, т.е. действително платената или подлежащата на плащане цена

на стоките при продажбата им за износ с местоназначение в митническата територия на Съюза, коригирана при необходимост.

Действително платената или подлежащата на плащане цена е общата сума, която купувачът е платил или трябва да плати на продавача или която купувачът е платил или трябва да плати на трета страна в полза на продавача за внасяните стоки, и включва всички суми, които са платени или трябва да бъдат платени като условие за продажбата на внасяните стоки.

Съдът намира, че следва да обсъди приетото без възражения заключение на допуснатата съдебно-икономическа експертиза. Същото е изготвено, като вещото лице се е запознало със съдържащите се в административната преписка документи, които са описани подробно. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси, като са направени изводи, след проверка и анализ на събраните доказателства. Настоящият съдебен състав намира, че заключението следва да се кредитира като мотивирано, логично и съответстващо на установените факти.

Вещото лице посочва, че анализът на доказателствата показва, че в търговска фактура D от 27.02.2021 г. е описана процесната стока „Пресни домати тип кръгъл розов (Р.)”, посочена в позиция № 1, нето тегло 8960 кг, единична цена 1,056 евро; обща цена 9461,76 евро, условия на доставка FCA превозвач, палети 24 броя. Обща стойност на стоките във фактурата е 13 004'16 Е.. Тези данни съответстват на съпътстващите стоката документи, както и са декларирани пред митническите органи на Турция и на България. Търговската фактура е доказателство за договорена и продадена стока, която в съвкупност с другите документи находящи се в кориците на делото доказват, че цената на договорената процесна стока между износителя и купувача е 9 461,76 евро, или 115'93 €/100 кг (с включени разходите по транспорта). От представеното доказателство за извършено плащане по посочената търговска фактура към турския доставчик, може да се направи извод, че описаната във фактурата, е заплатена. Декларираната цена на стоката - Пресни домати тип кръгъл розов (Р.) по фактурата в размер на 9 461,76 евро съответства на цените декларирани пред митническите органи в държавата на износа и на вноса.

Вещото лице се е запознало и с представените впоследствие счетоводни документи. Изводът е, че стопанските операции, извършени след освобождаването на процесната стока от митническите органи и анализа на данните от тях потвърждават стойността на договорената и реално платена цена на стоките в размер на 9 461,76 евро, или 115'93 €/100 кг, както и че при вноса са спазени условията за определяне на митническата стойност по чл. 70 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. Генерирането на печалба или загуба при реализацията на стоките след вноса им, който въпрос е засегнат частично в оспореното решение, не влияе върху реалността на извършените преди това търговски операции и плащания.

Видно от издадената от „О.-Ф. Т. Л.“ Г. търговската фактура за продажба, цялото количество внесена стока нето тегло 8960 кг, е продадено на Л. България при единична цена 1,20 евро за килограм, или 122 евро за 100 килограма.

Съвкупната преценка на събраните доказателства, включително и заключението на СИЕ, дават възможност на съда да направи изводи в следните насоки.

На първо място следва да се приеме безспорно, че „О.-Ф. Т. Л.“ Г. е внесло и декларирало с посочената по-горе митническа декларация стоки – Пресни домати тип кръгъл розов (Р.), в посочените количества и че тези стоки са продадени впоследствие на територията на България. Цената на закупуване, посочена в декларацията също е

установена 115'93 €/100 кг.

От издадените от оспорващия фактури, удостоверяващи продажбата им се установява, че цената, на която те са били продадени в България на Л. България е 122 евро/100 кг. На следващо място съдът не откри релеванта правна норма нито в М., нито в Делегиран регламент (ЕС) 2017/891, даваща възможност на митническите власти да определят митническата стойност на внасяна на територията на ЕС стока от трета страна, вземайки предвид реализирането на търговска печалба от вносителя при последвала продажба на стоката. В цитираните по-горе разпоредби ясно се сочи начина на определянето на митническата стойност и той в генералния случай (чл. 70 от М.) е като се вземе предвид договорената между страните продажна цена на внасяните стоки.

В разглеждания казус „О.-Ф. Т. Л.“ Г. е представило фактури и доказателства за извършено плащане към турските си партньори, като от тези документи може ясно да се определи договорената цена и съответната митническа стойност (съгласно чл. 70 от М.). Допълнителен аргумент за истинността на договорената цена е потвърденото от вещото лице по време на проведеното по делото открито заседание обстоятелство, че цялата сделка и издадените по нея търговски фактури за последващата продажба са осчетоводени по надлежния ред.

Според настоящия съдебен състав не съществува никаква правна възможност, митническите власти поставят определянето на митническата стойност в зависимост от последваща реализирана печалба на стоките, предмет на внос. Логично е да се приеме довода на оспорващия, че в случая се касае за периодичен внос на един и същ вид стоки в значителни количества, които се реализират в големи търговски вериги, разполагащи с множество магазини за продажби на дребно. Съвсем естествено е при такъв тип търговски взаимоотношения, доставчиците, стремейки се да не загубят като клиент съответната верига да имат гъвкав подход в организирането на търговските взаимоотношения. Този подход е безспорно в зависимост от моментното търсене на дадена стока на пазара и понякога налага продажбата на стоки на цена, по-ниска от тази на закупуването им, като целта им е други стоки да бъдат продадени на същия партньор на по-висока цена и така в крайна сметка да се осигури печалба за вносителя. В процесния случай, дори не са налице данни, за това, че стоката е продадена в България на цена, по-ниска от тази, на която е закупена. В договорената и декларирана пред българските власти цена от 115'93 €/100 кг влизат и транспортните разходи, според заключението на изслушана експертиза.

В заключение съдът намира, вземайки предвид изложените разсъждения и най-вече цитираното заключение на СИЕ, че в случая няма основания за определяне на митническа стойност, по начин, различен от посочения в чл. 70 от М. и съответно за възникване на допълнителни публични задължения за оспорващия.

По изложените съображения следва да се приеме, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, в установената от закона форма, но при липса на съответните материално-правни предпоставки, поради което то следва да бъде отменено.

С оглед изхода на спора на оспорващия се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, като са представени и съответните документи за реалността им – фактура, договор за правна защита и съдействие и банково извлечение, поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 220 от ЗМ, Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло по жалба на „О.-Ф. Т. Л.“ Г. Решение № 3000-703/31.03.2022 г./32-106112, издадено от Директора на Териториална Дирекция Митница П., при Агенция „Митници“.

ОСЪЖДА Агенция „Митници“ да заплати на „О.-Ф. Т. Л.“ Г. с данъчен номер в България [ЕГН] направените по делото разноски в размер на 950 (деветстотин и петдесет) лева, от които 50 лева внесена Държавна такса, 550 лева платено възнаграждение за един адвокат, осъществил процесуалното представителство на оспорващия и 350 лева внесен депозит за възнаграждението на вещото лице, изготвило заключението по допусната СИЕ.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.